

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **B. D. K.**, zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-ZA08-R2-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2019, č. j. 61 Az 4/2019-41,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2019, č. j. 61 Az 4/2019-41, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-ZA08-R2-2017, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Gabriele Kopuleté, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **6.800,- Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, který je etiopské státní příslušnosti, podal dne 23. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). O mezinárodní ochranu požádal kvůli obavám z opětovného uvěznění. Uvedl, že je členem opoziční strany UDJ (Andenet, Unity for Democracy and Justice), účastnil se protivládních demonstrací během prezidentských voleb, kdy jako řidič taxislužby klaksony podporoval

opozici, vozil letáky, fyzicky jej napadla policie, byl obviněn ze zneužívání svého vozidla a bylo mu zabaveno auto a odebrána licence. Poté organizoval demonstraci taxikářů proti novým vládním opatřením regulujícím provozování taxislužeb, po ukončení demonstrací byl zatčen, neboť poznávací značka jeho taxíku byla evidována v databázi z dob protivládních demonstrací, byl vyslýchán, fyzicky napaden a týden držen v zatýkacím středisku ve špatných podmínkách. Následně byl obviněn ze zneužití licence a z protivládní činnosti. Dále žalovanému sdělil, že půl roku po zatčení, v době trvání výjimečného stavu, jej státní bezpečnost předvolala k výslechu. Jako alternativu k uvěznění mu její příslušníci nabídli možnost zaplatit převaděči a vycestovat ze země, které využil. Návratu se obává také proto, že své opoziční názory nepřestal uplatňovat ani v zahraničí, v Belgii se zúčastnil demonstrace proti tehdejší etiopské vládě. Žalobce během správního řízení také uvedl, že se obává msty ze strany muslimské rodiny jeho manželky, která kvůli němu konvertovala ke křesťanství.

[2] Žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 2. 11. 2017, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-ZA08-2017 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“), žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce a z informací o zemi původu učinil žalovaný závěr, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, jeho potíže nesouvisely s žádným azylově relevantním důvodem podle § 12 písm. b) téhož zákona a v případě návratu do země původu mu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a tohoto zákona.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) nicméně rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 61 Az 24/2017 - 37 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“), rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť postrádalo dostatečné odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany. Dle krajského soudu nebyly žalobcem uváděné informace (viz bod 1) v průběhu řízení žádným způsobem znevěrohodněny. V rozporu s těmito nevyvrácenými skutečnostmi učinil žalovaný závěr, že žalobce neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl pronásledován (§ 12 zákona o azylu). Soud nesouhlasil s hodnocením žalovaného, dle kterého nebyl žalobce v souvislosti s propagací opozice během prezidentských voleb obviněn ani zatčen a že zatčen byl teprve v souvislosti s organizací demonstrace taxikářů, která nijak nesouvisela s jeho členstvím v UDJ. Soud připomenul, že dle žalobcova tvrzení se na něj kvůli podpoře UDJ během prezidentských voleb zaměřily policejní orgány, což nakonec přispělo k jeho zatčení po demonstraci taxikářů, jejímž cílem byla kritika platného zákona. Žalovaný proto nemohl dojít k jednoznačnému závěru, že žalobce nebyl pronásledován. Neobstojí ani tvrzení žalovaného, dle kterého hladký průběh žalobcova odjezdu ze země svědčí o tom, že o něj bezpečnostní složky nejeví jakýkoliv zvýšený zájem, kterým žalovaný odůvodnil neudělení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu). Žalovaný naopak nijak nevyvrátil žalobcovo tvrzení stran jeho odjezdu ze země, ke kterému jej měla přímo vyzvat a zorganizovat jej státní bezpečnost.

[4] Žalovaný následně napadeným rozhodnutím opětovně rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Napadeným rozsudkem pak krajský soud zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného. V souladu s hodnocením žalovaného poukázal na to, že politická strana UDJ dnes v Etiopii prakticky neexistuje, funguje pouze malá pobočka v USA, jak vyplynulo z doplňujícího pohovoru s žalobcem konaného dne 22. 6. 2018. Z žalobcových tvrzení je zřejmé, že v souvislosti s členstvím v této opoziční straně nebyl postižen. Členství v politické straně UDJ proto nelze podřadit pod pojem pronásledování pro zastávání politických názorů [důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu]. Ani účast na demonstraci

taxikářů nezakládá důvod pro udělení azylu dle tohoto ustanovení, neboť po zaplacení pokuty a ustanovení ručitele mohl i nadále pracovat jako taxikář, měl dostatek finančních prostředků a jeho omezení spočívalo pouze v určitých teritoriálních restrikcích (neměl povolení jezdit do některých oblastí). Tvrzené skutečnosti pak není možné dávat do souvislosti ani s hrozbou vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, zakládající důvod pro udělení doplňkové ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel předně uvedl, že ze zpráv o zemi jeho původu vyplývá, že opozice je opakovaně pronásledována a vystavována represím (popravy bez soudu, znásilňování, mučení či svévolné zatčení), dochází ke kmenovému násilí. Za boj s terorismem, výzvědnou činnost, bezpečnost hranic a kriminální vyšetřování zodpovídá etiopská Národní výzvědná a bezpečnostní služba, nad kterou si vláda většinou udržuje dohled. Vyskytly se však případy, kdy bezpečnostní síly jednaly na vlastní pěst; navíc je vláda několikrát použila ke sledování, nátlaku a zastrahování lidí považovaných za opozici. Na podporu svých tvrzení stěžovatel předložil řadu dalších listinných důkazů, které vzal žalovaný v úvahu při posuzování věrohodnosti jeho výpovědi. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však nevyplývá, ze které zprávy plyne, že stěžovatel nemůže být v zemi pronásledován, když měl jak žalovaný, tak i krajský soud za prokázané, že stěžovatel byl členem politické strany, vystupoval aktivně na straně opozice a je manželem ženy, která konvertovala ke křesťanství. Stěžovatel je proto přesvědčen, že žalovaný interpretoval závěry zpráv o zemi původu jednostranně; krajský soud se jimi ani nezabývá. Na podkladě zpráv o zemi původu proto stěžovatel považuje závěry žalovaného i krajského soudu za nepodložené.

[7] Stěžovatel označuje jako chybné právní hodnocení soudu, který nespatřuje kauzální nexus mezi jeho politickým názorem a aktivitami a násilným jednáním, jemuž byl vystaven ze strany policie, a chybně tedy uzavírá, že stěžovatel nebyl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Stěžovatel má za to, že surové zbití policií, zadržení a nelidské zacházení ve věznici bylo důsledkem jeho politické činnosti. Orgány státní moci jej před odjezdem ze země kontaktovaly a pomohly mu zemi opustit, což vnímá jako přímou pohružku omezující jej v dalším svobodném výkonu politického přesvědčení a ohrožující jej na životě. Měl-li žalovaný a poté i krajský soud za to, že stěžovatelovy obavy z pronásledování nejsou důvodné, měl především žalovaný povinnost prošetřit je na podkladě zpráv o zemi původu, které analyzují situaci opozičních aktivistů a členů protivládních politických stran a potvrzují, že jejich zastrahování či dokonce fyzická likvidace se v Etiopii děje. Ostatně některé stěžovatel sám doložil (např. fotografie s vůdcem opozice Mererou Gudinou).

[8] Tvrzení krajského soudu o tom, že stěžovateli nehrozí dostatečně intenzivní vážná újma naplňující znaky pronásledování (a tedy ztotožnění se s názorem žalovaného), není srozumitelné a nemá oporu ve spise. Dle stěžovatele si lze stěžovateli představit vyšší hrozící újmu než přímou hrozbu násilí a vykonstruovaného obvinění v situaci, kdy jiní aktivisté jsou režimem perzekuováni. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou stran intenzity pronásledování. Žalovaný měl na podkladě zpráv o zemi původu vyhodnotit, že i dílčí útoky, které samostatně nemusí dosahovat takové intenzity či systematickosti, mohou požadované intenzity dosahovat ve svém souhrnu, jako je tomu i v případě stěžovatele.

[9] V napadeném správním rozhodnutí absentují také úvahy o tom, zda na stěžovatele lze nahlížet jako na uprchlíka „sur place“. Stranou pozornosti žalovaného i krajského soudu zůstala

otázka, zda lze či nelze na stěžovatele jakožto aktivního člena politické strany, člena opozice a rodinného příslušníka osoby konvertující ke křesťanství nahlížet jako na osobu spadající do azylově relevantní „sociální skupiny“. V napadeném rozhodnutí se totiž neobjevuje jediná zmínka o tom, zda obavy z jednání rodinných příslušníků nemohou zakládat pronásledování v důsledku tzv. kmenových násilností, k nimž v Etiopii dochází a v důsledku nichž vláda vyhlásila výjimečný stav.

[10] Stěžovatel je toho názoru, že žalovaný ani krajský soud neposuzovali stěžovatelovu žádost ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany individuálně, když paušalizovali skutečnost, že stěžovatel byl politickým aktivistou, čelil násilnostem ze strany státní policie a do budoucna lze očekávat jeho kriminalizaci. To pak obzvláště za situace, kdy jeho odjezd uskutečnily orgány státní moci. Zprávy o zemi původu prokazují, že by stěžovatel mohl být vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy, a to nejen z důvodů svých aktivit a rodinné (kmenové) situace, ale i v důsledku aktuální bezpečnostní situace v zemi původu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle uvedeného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost **je přijatelná**, neboť stěžovatel v tomto případě namítá taková zásadní pochybení krajského soudu, která by mohla mít dopad do jeho hmotně právního postavení a která nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Soud proto přistoupil k meritornímu posouzení věci a dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

[14] Kasační soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), přičemž zkoumal, zda je napadený rozsudek v souladu s požadavky na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí vymezených v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn.

III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Pokud by totiž rozsudek trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další námitky stěžovatele; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[15] Stěžovatel shledává rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, neboť se soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou stran intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stranou pozornosti krajského soudu zůstala dle stěžovatele i otázka, zda na něj jakožto aktivního člena politické strany, člena opozice a rodinného příslušníka osoby konvertující ke křesťanství lze či nelze nahlížet jako na osobu spadající do azylově relevantní „sociální skupiny“, tedy zda je zde důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině.

[16] K tvrzenému nedostatečnému posouzení intenzity pronásledování Nejvyšší správní soud uvádí, že se krajský soud zabýval potížemi, kterým stěžovatel čelil, avšak dospěl k závěru, že se o pronásledování nejednalo. Skutečnost, že stěžovatel s takovým hodnocením krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost.

[17] Námitku nepřezkoumatelnosti směřující proti absenci posouzení možnosti udělení azylu na základě příslušnosti k sociální skupině rodinných příslušníků osob konvertujících ke křesťanství či politických aktivistů pak stěžovatel během řízení před krajským soudem vůbec nevznesl a krajský soud se jí tedy v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. nemohl zabývat. Všechny žalobní body se vztahovaly toliko k jeho politickým aktivitám. Z žaloby je pak ve vztahu k tvrzeným politickým aktivitám zřejmé přesvědčení stěžovatele, že mu měl žalovaný udělit azyl z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pro odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů, nikoli pro příslušnost k „sociální skupině“ politických aktivistů.

[18] Nejvyšší správní soud proto k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uzavírá, že z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl, a splňuje proto kritéria přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí vymezená v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[19] Stěžovatel ve své kasační stížnosti označil také několik vad řízení před žalovaným, pro které měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit, avšak neučinil tak [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozhodnutí žalovaného nemá dle něj oporu ve zprávách o zemi původu, v jeho tvrzení i jím předložených listinných důkazech nebo je s nimi přímo v rozporu, popř. je žalovaný vyložil jednostranně. Stěžovatel navíc nesouhlasí s právním hodnocením krajského soudu, který se ztotožnil s názorem žalovaného ohledně absence příčinné souvislosti mezi jeho politickým názorem a aktivitami a násilným jednáním, jemuž byl vystaven ze strany policie, a také ohledně neodůvodněnosti obav z pronásledování. Hodnocení, že stěžovatel nebyl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, je chybné. Krajský soud rovněž převzal chybné hodnocení intenzity pronásledování. Posouzení hrozby vážné újmy, zakládající důvod pro udělení doplňkové ochrany, neprovedl žalovaný dostatečně individuálně.

[20] V zásadě tedy stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného, a v důsledku toho i rozsudek krajského soudu jsou nezákonné, neboť v jeho případě jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu, či alespoň doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona, a to pro jeho politické názory a aktivity. Tvrdí, že žalovaný se nesprávně vypořádal s naplněním některých aspektů definice podle daných ustanovení a svá zjištění navíc vůbec nekonfrontoval se zprávami o zemi původu a dalšími předloženými důkazy, nebo je s nimi konfrontoval, ale dospěl k závěrům, které z tohoto porovnání nemohou vyplývat.

[21] Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*

[22] Uplatňováním politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu se v první řadě rozumí výkon všech práv, která za politická práva považuje Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Citované ustanovení je totiž promítnutím jejího čl. 43 na zákonné úrovni, proto je namístě jej vykládat v souladu s tímto ustanovením a s celkovou systematikou Listiny. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67). Takovým právem je i svoboda projevu, právo pokojně se shromažďovat a právo sdružovat se v politických stranách a hnutích.

[23] Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování (...) pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má (...).* Tento azylově relevantní důvod se překrývá s předchozím citovaným ustanovením, avšak zastávání určitých politických názorů má význam autonomní. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) jej ve svém čl. 10 odst. 1 písm. e) vymezuje demonstrativně; zahrnuje mezi něj zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal. Příručka UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků (dále jen „Příručka UNHCR“) k tomuto důvodu uvádí, že nemusí být vždy možné vysledovat příčinnou souvislost mezi vyjádřeným politickým názorem a příslušnými opatřeními, jimiž žadatel trpěl nebo jichž se obává. Tato opatření mají častěji formu sankcí za údajné trestné činy proti vládnoucí moci. Proto bude nutné osvětlit si ty politické názory žadatele, z nichž pramení jeho chování, jakož i to, zda vedly nebo mohou vést k pronásledování, kterého se, jak tvrdil, obává.

[24] Pro udělení azylu podle tohoto ustanovení musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule obsažená v § 15 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119).

[25] Odůvodněnost obav v sobě zahrnuje jak prvek subjektivní, vyjádřený zmínkou o „obavách“, tak prvek objektivní, daný jejich „odůvodněností“, přičemž oba tyto prvky jsou neodlučně spjaty. Odůvodněnost obav je navíc žalovaný povinen posuzovat

se zaměřením se do budoucnosti (prospektivně). Primární otázkou není, co se stalo v minulosti, jakkoliv to může být důležitým důkazem, avšak to, co se může stát v budoucnosti. Zda se tyto obavy naplní, pokud se uprchlík vrátí do své země původu, je něco, co nikdo nemůže vědět jistě, ovšem při zvážení toho, co by se mohlo stát v budoucnosti, musí žalovaný brát v potaz veškeré dostupné důkazy (Clayton, G. *Textbook on Immigration and Asylum Law*. 2. vyd. Oxford: Oxford University Press, 2006, s. 430). Nejlepším důkazem odůvodnění těchto obav coby „předvídatého očekávání nebezpečí“ zůstávají akty pronásledování, jež žadatel již prožil ve své minulosti, společně s informacemi o tom, co postihlo osoby podobných charakteristik, které v zemi původu zůstaly. Rovněž kvalifikační směrnice k tomu uvádí, že „skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování, je závažným ukazatelem odůvodnění obav žadatele z pronásledování, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování se již nebude opakovat.“

[26] Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*. Příručka UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků v bodě 51-22 k pojmu pronásledování uvádí, že z čl. 33 Ženevské úmluvy „*lze vyrozumět, že ohrožení života či svobody z důvodu (...) politických názorů (...) je vždy pronásledováním. I další případy vážného porušování lidských práv by - ze stejných důvodů - rovněž představovaly pronásledování. Zda by i další předpokládané kroky či hrozby znamenaly pronásledování, záleží na okolnostech každého případu včetně subjektivního aspektu (...)*“. Čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice demonstrativně vypočítává některé typické příklady jednání, jež pronásledování zakládají. Jsou to mimo jiné použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání a odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu.

[27] Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval tím, co vyplynulo během správního řízení, a hodnotil, zda žalovaný (a následně krajský soud) postupovali v souladu s výše citovanými ustanoveními, judikaturou a doktrínou. Během řízení ze stěžovatelových tvrzení vyplynulo, že byl aktivním členem opoziční strany UDJ, přičemž žalovanému doložil členský průkaz (č. l. 25 správního spisu) i potvrzení o zaplacení členského příspěvku (č. l. 26 správního spisu). Nejprve se během prezidentských voleb v roce 2007 etiopského kalendáře (původně stěžovatel uvedl správně rok 2005 etiopského kalendáře, tedy rok 2013) účastnil demonstrací namířených proti vládě, které organizovala strana UDJ. Během demonstrací podporoval klaksony opozici, rozvážel propagační materiály a své taxi polepil logy opozice. Následně jej policie zbilá, byl obviněn ze zneužití taxikářské licence a zabavili mu taxi i licenci. Poté, v roce 2007 etiopského kalendáře, organizoval demonstraci taxikářů (a také se jí zúčastnil), která mířila proti vládním opatřením regulujícím provozování taxislužeb. Protože jeho poznávací značku orgány státní moci uchovaly v registru z dob předchozího obvinění, po demonstraci, v březnu 2008 etiopského kalendáře (později uvedl, že to bylo v roce 2015 či 2016 evropského kalendáře – mezi kalendáři je přibližně sedmileté a osmiměsíční zpoždění, pozn. NSS), jej zatklí, obvinili jej ze zneužití taxikářské licence i za protivládní činnost. Na týden jej zadrželi, ve vězení jej šikanovali a během výslechu bili.

[28] Každou ze stěžovatelem popsaných aktivit je jistě možné podřadit pod pojem uplatňování politických práv a svobod (svoboda projevu, právo pokojně se shromažďovat, právo sdružovat se v politických stranách a hnutích) i zastávání určitého politického názoru, který stěžovatel prostřednictvím v předchozím bodě popsaných aktivit soustavně, až do doby

jeho zatčení, vyjadřoval. Rovněž formy zásahů do stěžovatelových chráněných zájmů (jako právo nebýt mučen, nebýt podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu) zcela jistě naplňují takovou intenzitu, že je možné je považovat za akty pronásledování.

[29] Skutečnost, že k pronásledování stěžovatele již došlo, je důležitým důkazem pro shledání stěžovatelových obav jako odůvodněných. Důvodnost svých obav směrem do budoucna pak stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že po propuštění jej příslušníci státní bezpečnosti dále sledovali, ve způsobu, jakým byl nucen opustit zemi původu, a v pokračující perzekuci „obyčejných“ členů opozice i po změně etiopské vlády. Žalovaný nedůvodnost obav spatřoval ve skutečnosti, že stěžovatel mohl vazbu opustit po zaplacení kauce a po jejím zaplacení neměl problém s návratem do běžného života. Stěžovatel přitom sám uvedl, že k jeho nucenému vycestování ze země (jako alternativě k jeho zadržení) mělo dojít právě pro účast na protivládní demonstraci taxikářů i ostatní politické aktivity. V poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 1. 2017 uvedl, že se z vězení dostal tak, že se „za něj někdo zaručil, ale stále mu hrozí. Vláda za povstání viní opozici, takže bych mohl jít kdykoli znovu k výslechu, abych vysvětlil, co se tam děje“. Ze správního spisu soud zjistil, že během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se konal dne 30. 1. 2017, stěžovatel uvedl, že státní bezpečnost mu do práce přinesla dopis, ve kterém jej zve k výslechu. Tuto pozvánku k výslechu žalovanému předložil (č. l. 24 správního spisu). Ústně mu však příslušníci bezpečnosti sdělili, že buď bude uvězněn až na osmáct let, nebo zaplatí převaděči, který jej dostane ze země (resp. nejprve stěžovatel tvrdil, že informace o dvou možnostech se objevuje již v dopise, následně však své tvrzení upravil). Pokud by se nedostavil do tří dnů, mohl by být kdekoli zatčen. Proto druhý den po doručení dopisu kontaktoval převaděče, kterému zaplatil 230 000 birrů (poznámka NSS: cca 160.000 Kč) a který ho doprovodil na českou ambasádu za účelem vyřízení si víza a následně také na letiště, kde vše zařídil. Zemi původu opustil necelý měsíc po doručení předvolání, mezitím se skrýval u bratra. Neobstojí tedy tvrzení žalovaného, že po propuštění z vězení na kauci nebyl již stěžovatel nijak postižen a mohl se, i když s určitým geografickým omezením, věnovat své práci taxikáře.

[30] Je tedy zřejmé, že stěžovatel tvrdí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a existenci odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů. Z popsaného chování orgánů státní moci je zřejmá příčinná souvislost mezi uplatňováním politických práv a svobod či zastáváním určitých politických názorů a tímto pronásledováním.

[31] Je proto chybné hodnocení žalovaného, který ve svém rozhodnutí uvedl, že za účast na demonstraci během prezidentských voleb nebyl stěžovatel obviněn, jeho propagační činnost strany UDJ nevedla k jeho zatčení po demonstraci taxikářů a zatčen byl výhradně pro účast na nepovolené stávce týkající se výlučně taxikářů, po propuštění mohl pokračovat v provozování taxislužby, a proto nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Takové odůvodnění je totiž v přímém rozporu s tvrzením žalovaného i s názorem krajského soudu, který vyjádřil ve svém prvním rozsudku. Ostatně žalovaný se nijak netají tím, že tento názor krajského soudu nerespektuje (konkrétně uvádí, že se neztotožňuje se závěry soudu). Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovaný je právním názorem soudu vázán, stejně jako bude vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku. Kasační soud se zároveň podivuje nad tím, že i přes téměř totožnost prvního a napadeného rozhodnutí žalovaného krajský soud napadené rozhodnutí nezrušil, přestože žalovaný původní vady rozhodnutí nezhojil a výslovně se proti právnímu názoru krajského soudu ohradil.

[32] Stěžovatelův azylový příběh naopak naplňuje podmínky obou citovaných ustanovení a stěžovatel jej vylíčil způsobem, který žalovaný ani krajský soud dosud nevyvrátili. Nejvyšší správní soud připomíná, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, které je dále doplněno i důkazním břemenem, jež je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Ten je taktéž povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).

[33] V případech, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem, zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Věřohodná výpověď žadatele je pak dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby, resp. hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Pokud má správní orgán ohledně předestřeného příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán musí dát žadateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestřít podrobně svůj příběh, a to včetně všech detailů, které jsou často důležitým vodítkem pro posouzení věrohodnosti žadatele. Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 - 54). Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, je třeba z jeho výpovědi vycházet (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008, a ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 - 36).

[34] Specifikem řízení ve věci mezinárodní ochrany je rovněž pravidlo „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (*benefit of doubt*). Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40).

[35] Z výše uvedeného tedy plyne, že pokud měl žalovaný o tvrzení stěžovatele, která jasně svědčí o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a existenci odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů, pochybnosti, měl je nejprve konfrontovat s dostupnými důkazy, převážně s relevantními, důvěryhodnými, vyváženými, aktuálními, transparentními a dohledatelnými informacemi o zemi původu. Pokud by se na jejich základě nepodařilo tvrzené skutečnosti podpořit ani vyvrátit, měl žalovaný posoudit, zda je stěžovatelův příběh v rozsahu, v jakém jej v dosavadním řízení o mezinárodní ochraně zjistil, věrohodný, či nikoli, v souladu s výše citovanou judikaturou.

[36] Zprávy o zemi původu, které opatřil žalovaný, i mnoho článků z médií, které doložil stěžovatel, podporují tvrzení stěžovatele stran pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a existence odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů. Je sice pravdou, že žalovaný do spisu založil a ve svém hodnocení bral v úvahu také zprávy ČTK ze dne 5. 6., 5. 7. a 8. 7. 2018 a Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2018 a 13. 8. 2018, které informují o konci výjimečného stavu, rezignaci premiéra a zvolení nového, o propuštění vysokých vězeňských činitelů věznice, kde mělo probíhat mučení a jiné týrání, o prosazování reformy a propuštění členů opozice. Pokud v zemi, v níž byl žadatel pronásledován pro své aktivní politické postoje, dojde k takové změně politické situace, že tvrzená perzekuce již nadále nehrozí, odpadá v takovém případě i potřeba mezinárodní ochrany formou azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. 4 Azs 76/2005 - 73). Takovou úvahu je však nutno podložit kvalitním a důkladným zjištěním skutkového stavu. Žalovaný musí v souladu se zásadou materiální pravdy prokázat, že změna politické situace v zemi původu zlepší i postavení žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. 4 Azs 145/2006 - 93). Nejvyšší správní soud si je sice vědom změny politické situace v Etiopii a z ní vyplývajícího uvolňování, nemůže se však spokojit toliko s odkazem na tři krátké a obecné zprávy ČTK, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel sám během seznámení se s podklady rozhodnutí dne 23. 7. 2018 uvedl, že v Etiopii stále probíhají demonstrace a umírají lidé, a dne 19. 9. 2018 k důkazům nově založeným do spisu uvedl, že propuštění se týká pouze známých vězňů, lidé obvinění kvůli politice jsou stále ve vězení, reformy dělají lidé, kteří byli dvacet sedm let u moci a vláda se fakticky nezměnila. Ostatně Ministerstvo zahraničních věcí na dotazy Ministerstva vnitra dne 13. 8. 2018 uvedlo, že nelze vyloučit možnost pronásledování či šikanování konkrétního jedince pro jeho politické názory.

[37] Podle § 14a odst. 1 se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Dle odst. 2 se *za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[38] Neobstojí ani odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany. Žalovaný totiž neexistenci hrozby vážné újmy založil právě na předpokladu zlepšení postavení stěžovatele v důsledku změny politické situace a také na nezájmu státních orgánů o jeho osobu poté, co byl propuštěn z vazby po demonstraci taxikářů. Stěžovatel tvrdil, že i přes změnu politické situace běžným příslušníkům opozice vážná újma nadále hrozí a že státní orgány

se o něj i po propuštění dále zajímaly, sledovaly jej, předvolaly k výslechu, a jako alternativu k uvěznění mu nabídly asistenci při opuštění země původu. Tato tvrzení žalovaný na pokladu zpráv obsahujících informace o zemi původu nevyvrátil, a ani je nijak neznevěrohodnil, a žalovaný tedy nemohl pro tyto důvody stěžovateli doplňkovou ochranu neudělit.

[39] Žalovaný tedy pochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelův azylový příběh v rozsahu, v jakém jej v dosavadním řízení o mezinárodní ochraně zjistil, nezakládá důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) [neboť je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod] a podle § 12 písm. b) [neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má]. Rovněž pochybil, pokud mu doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu neudělil pouze na základě zdůvodnění, které bylo v rozporu s tvrzeními stěžovatele, která v řízení nebyla nijak vyvrácena. Vzhledem k tomu, že krajský soud se v tomto hodnocení s žalovaným ztotožnil, zatížil své rozhodnutí vadou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[40] Zbývá dodat, že námitka poukazující na absenci úvah o možnosti naplnění definice uprchlíka *sur place* (tedy osoby, u níž obava z pronásledování vznikne až v době jejího pobytu na území cizího státu, a to v důsledku změny politické, národnostní či náboženské situace ve státě jejího státního občanství, nebo v důsledku veřejných aktivit této osoby vyvíjených až v cizím státě proti vládnoucímu režimu domovského státu) se poprvé objevuje až v kasační stížnosti, stěžovatel ji nevznesl během řízení před krajským soudem. Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že kasační stížnost není přípustná, *opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Citované ustanovení brání uplatnění jiných právních námitek než těch, které byly včas uplatněny v řízení před krajským soudem, pokud je stěžovatel mohl uplatnit již v řízení před soudem prvního stupně. Proto se Nejvyšší správní soud uvedenou kasační námitkou z důvodu její nepřípustnosti nezabýval.

[41]

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud současně i rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], který je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[43] Žalovaný především vezme za své, že stěžovatelův azylový příběh v rozsahu, v jakém jej v dosavadním řízení o mezinárodní ochraně zjistil, zakládá důvod pro udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu) a pro odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 písm. b) téhož zákona). Důkazy především doplní o aktuální zprávy o zemi původu, splňující i další požadavky na ně kladené (ostatně žalovaný je na str. 7 napadeného rozhodnutí sám vyjmenovává). Pokud informace o zemi původu nevyvrátí důvody pro udělení azylu podle citovaných ustanovení a v dalším řízení se v rámci posouzení věrohodnosti stěžovatele ukážou jím tvrzené skutečnosti jako věrohodné, žalovaný stěžovateli azyl udělí. Pokud dojde k závěru, že azyl stěžovateli udělen být nemá, bude se také opětovně zabývat otázkou, zda zde nejsou důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a to v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v bodě 38 tohoto rozsudku.

[44] Za této situace je soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výroky o náhradě nákladů řízení vycházejí z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovateli, který měl ve věci plný úspěch, dle obsahu spisů žádné uplatnitelné náklady v řízení nevznikly. Žalovaný ve věci procesně úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží.

[45] Usnesením ze dne 2. 12. 2019, č. j. 1 Azs 422/2019 - 15, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátku Mgr. Gabrielu Kopuleitou. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tarifní hodnotu se ve věcech kasačních stížností považuje částka 50.000 Kč (srov. § 9 odst. 4 advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby tak náleží odměna ve výši 3.100 Kč (srov. § 7 bod 3 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (srov. § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 6.800 Kč (2 x 3.100 Kč a 2 x 300 Kč). Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu